

Rigsdagstidende.

1851. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 297.

Anden Session.

78de Møde.

Onsdagen den 29de Januar.

(Fortsat.)

Dangaard (forts.): Til det, hvad den ærede sidste Taler anførte, for at stille de Ændringsforslag, som jeg har stillet under Nr. 34, og i hvilket jeg i Gæt og Alt er enig med ham, skal jeg kun knytte en ganske enkelt Bemærkning. Det er i Slutningen af den 2den Paragraf af § 11 paalagt Forældrene, at dersom Børnenes Opdragelse i denne Henseende, nemlig i Henseende til Meddelelsen af de moralske og almindelige religiøse Begreber forsummes, saa ere Forældrene pligtige at lade dem modtage den fornødne Underviisning herom i Skolen, men saa maa det ogsaa paaligge Lærerne i Skolen, at give dem den Underviisning, med andre Ord: vi lægge det over paa Skolelæreren som en Forpligtelse, til hvilken han er bunden, han skal meddele Børnene saadanne almindelige moralske og almindelige religiøse Begreber. Jeg troer og er fuldkommen overbevist om, at en saadan Forpligtelse for Skolelæreren er en Umulighed, baade fordi den er umulig for ham at udføre ved Siden af den Religionsunderviisning, som han forøvrigt meddeler i sin Skole, og fordi jeg heller ikke troer, at man kan forlange, at Skolelæreren skal være istand til saaledes at udsøndre de almindelige religiøse Begreber af Christendommen og forme dem i et System, ud over hvilket han ikke turde gaae i den religiøse Underviisning, som han meddeelte disse Børn. Jeg skal ikke tale om, at Udtrykket selv „almindelige religiøse Begreber“ er saa vagt og saa ubestemt et Udtryk, at det aldrig kan blive Gjenstand for nogen Lovbestemmelse. Jeg har dernæst stillet et Ændringsforslag til den sidste § 12, et Forslag, som gaaer ud paa, at Slut-

ningen „eller som høre til to forskjellige Troessamfund“ bortfalder. Dersom vi overhovedet vil beholde dette i vor kirkelige Lovgivning, at den præstelige Mægling skal finde Sted mellem Ægtefolk, der attraae Skilsmisse, for Folkekirkens Medlemmer, saa indseer jeg ikke nogen Grund til, hvorfor det skulde tages bort der, hvor der er Tale om at forlange Skilsmisse f. Ex. imellem et Medlem af Folkekirken og en Reformeret; man kunde sige, at Forordningen, som handler om den geistlige Mægling, af 18de October 1811, ikke kan gives Anvendelse paa et saadant Forhold, fordi denne Forordning gaaer ud paa, og sigter alene til dem, som anerkjende Folkekirkens Præst for deres Præst; men jeg troer rigtignok, at naar man med Nøiagtighed vil læse den 1ste Paragraph af Forordningen, saa vil man tilstaae, at den finder Anvendelse ligesaavel paa det Tilfælde naar kun den ene Part hører til Folkekirken, som naar de begge høre til den. Forordningen kræver kun, at den Part, som forlanger Skilsmisse, skal forelægge Attest fra sin Sjølsfjerger, det ligger altsaa deri, at dersom Lutheraneren, der lever i Ægteskab med en Reformeert, attraaer Skilsmisse, saa vil Lutheraneren have at henvende sig til den lutheriske Præst, og han vil da have at forsøge Mægling; om Mæglingen vil lykkes ham i et saadant Tilfælde mindre, end den lykkes i det Tilfælde, hvor begge Ægtefolkene høre til Folkekirken, derom troer jeg slet ikke, her kan være Tale; jeg troer overhovedet, at dersom ellers Guds Ord kan virke paa Menneskenes Hjertes, til hvilket som helst Troessamfund de høre, saa tør vi ikke opgive Haabet om, at det ogsaa vilde virke paa Ægtefolk der, hvor disse høre til forskellige Troessamfund.

J. A. Hansen: Det er jo vistnok noget vanskeligt at optræde som Forsvarer af